

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 4Csp/76/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419202643
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2021:8419202643.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobkyne Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava-Staré Mesto, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpenej JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Bratislava-Staré Mesto, Mýtna 48, proti žalovanému Q. o zaplatenie 2 648,36 eur s prísl., takto

rozhodol:

- I. Konanie ohľadne istiny 486,35 eur s prísl. **z a s t a v u j e .**
- II. Žalobu **z a m i e t a .**
- III. Žalovanému náhradu trov konania voči žalobkyni **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na súd dňa 28.08.2019 v jej úprave pripustenej právoplatným uznesením súdu zo dňa 09.10.2019 č. k. 4Csp 76/2019 - 47 domáhala na žalovanom zaplatenia 2.648,36 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.648,36 eur od 21.07.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu zástupca žalobkyne odôvodnil tvrdeniami, že medzi Všeobecnou úverovou bankou a. s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom došlo dňa 03.04.2014 k uzatvoreniu zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB a. s., na základe ktorej banka sa zaviazala poskytnúť žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej viedla účet č. 0045896111. Žalovanému bol bankou takto poskytnutý úver s dohodnutým úrokom 22,80 %. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu žalovaný mal schválený úverový rámec vo výške 1.500 eur a bol povinný platiť banke štandardnú mesačnú splátku vo výške 50 eur. Žalovaný si nespĺnil povinnosť platiť riadne splátky vyplývajúce mu zo zmluvy, a to aj napriek viacerým výzvam. Ku dňu 10.07.2019 banka vystavila výpis z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 30.06.2019, obsahujúci súhrn debetných položiek na účte, a to nevrátenej istiny, poplatkov, sankčných úrokov a štandardných úrokov s končeným zostatkom s prihladnutím na úhrady vykonané žalovaným vo výške 2.648,36 eur. Žalovaný tento dlh v lehote splatnosti určenej vo výpise, tzn. do 20.07.2019, nezaplatil. Žalobkyni tak odo dňa 21.07.2019 vznikol nárok na zaplatenia aj úrokov z omeškania v zákonnej výške určenej nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z.

3. Spolu so žalobou a jej dopĺňujúcim podaním zo dňa 02.10.2019 zástupca žalobkyne predložil súdu listiny „Žiadosť o aktiváciu Bankomatky Quatro“, výpis z kreditnej platobnej karty VÚB a. s. ku dňu 10.07.2019, „Obchodné podmienky pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a, s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding,a.s.“, „Žiadosť o postúpenie a prevod“ zo dňa 18.09.2019 a „Oznámenie o postúpení pohľadávky,“ zo dňa 23.09.2019 .

4. Uznesením zo dňa 09.10.2019 č. k. 4Csp 76/2019 - 51 súd podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe a pripojeným listinám v lehote do 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie spolu so žalobou a pripojenými listinami sa súdu nepodarilo žalovanému doručiť v súlade s ust. § 167 ods. 1 Civilného sporového poriadku, tzn. do vlastných rúk bez možnosti náhradného doručenia. Podľa oznámenia pošty žalovaný bol na adrese označenej žalobkyňou v žalobe J., na ktorú súd písomnosti súdu žalovanému doručoval, neznámy. Podľa Registra obyvateľov SR ako adresa trvalého pobytu žalovaného je v registri od 04.05.2009 doposiaľ vedená adresa mesto S.. Dostupnými lustráciami sa súdu v priebehu celého konania nepodarilo adresu skutočného pobytu žalovaného zistiť. Preto súd vo veci postupoval podľa § 116 ods. 2 Civilného sporového poriadku a oznámenie o podanej žalobe spolu s výzvou na vyjadrenie k nej v lehote 15 dní zverejnil na webovej stránke a úradnej tabuli tunajšieho súdu, a to v dobe od 20.07.2020 do 05.08.2020. Dňom 06.08.2020 tak žalobu považoval žalovanému za riadne doručenú. Žalovaný sa k žalobe a jej prílohám v stanovenej lehote a ani neskôr nevyjadril .

5. Podaním doručeným súdu dňa 15.05.2020 zástupca žalobkyne doplnil tvrdenia v žalobe a dopĺňujúcim vyjadrením tak, že k uzavretiu zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB a.s. so žalovaným došlo na základe „Žiadosti o aktiváciu Bankomatky Quatro“ žalovaného zo dňa 28.03.2014. Kreditná karta je forma revolvingového úveru, tzn. automaticky obnovovaného úveru, ktorý je čerpaný používaním karty. Žalovaný úver začal čerpať dňa 14.04.2014 a čerpal ho tak, ako to vyplýva z výpisu z kartového účtu v časti debetných transakcií. Štandardné mesačné splátky však riadne neplatil. Banka preto v súlade s čl. V. bod 35 písm. a) obchodných podmienok vyhlásila okamžitú splatnosť celej úverovej pohľadávky listom zo dňa 07.09.2016, ktorý bol žalovanému doručený dňa 23.09.2016. Lehota 10 dní na zaplatenie celej zosplatennej úverovej pohľadávky uplynula dňa 03.10.2016. Od 04.10.2016 je žalovaný v omeškaní. Nárok na zaplatenie pohľadávky nie je premlčaný, nakoľko premlčacia trojročná doba na uplatnenie práva na súde začala plynúť dňom 04.10.2016 a v čase podania žaloby na súd ešte neuplynula. V podaní zástupca žalobkyne špecifikoval všetky debetné transakcie vykonané žalovaným na kartovom účte za dobu od 14.04.2014 do 28.04.2016 a všetky kreditné operácie vykonané žalovaným v prospech kartového účtu za dobu od 17.09.2014 do 23.03.2019, ktoré predstavujú sumu 1.900 eur. Uviedol, že žalovaná istina 2.648,36 eur predstavuje debetný zostatok na kartovom účte po zaúčtovaní všetkých kreditných transakcií 1.900 eur, úrokov, poplatkov spojených so správou a používaním platobnej karty, vrátane kompenzácie poistného plateného bankou v súvislosti s poistením. Sumu 2.648,36 eur špecifikoval tak, že pozostáva z nevrátenej istiny úveru 695,34 eur, poplatkov 137,02 eur, štandardných úrokov 1.514,27 eur a sankčných úrokov 301,73 eur. Podaním žalobu sčasti, a to ohľadne poplatkov 137,02 eur a sankčných úrokov 301,73 eur, spolu ohľadne 438,75 eur, zobral späť. Naďalej trval na zaplatení 2.209,61 eur s prísl. V prílohe predložil súdu listiny označené ako „Predžalobná upomienka“, zo dňa 03.08.2016 spolu s poštovou doručenkou a opakovane „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ zo dňa 07.09.2016.

6. Písomným podaním zo dňa 19.05.2020 súd v záujme predvídateľnosti súdneho rozhodnutia zástupcovi žalobkyne oznámil predbežné právne posúdenie veci tak, že žalobu považuje v celom rozsahu za neopodstatnenú z dôvodu nepreukázania vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne v konaní v nadväznosti na nesplnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky VÚB a s. na žalobkyňu stanovených v ust. § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z. z. o bankách, ako aj z dôvodu premlčania práva vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy v celom rozsahu podľa § 54a Občianskeho zákonníka s tým, že začiatok plynutia trojročnej premlčacej doby súd odvodzuje od splatnosti splátky, pre ktorú došlo zosplateniu celej pohľadávky naraz uvedenej v liste zo dňa 03.08.2016 (06/2016). Na toto predbežné právne posúdenie veci zástupca žalobkyne reagoval písomným vyjadrením doručeným súdu dňa 19.08.2021, ktorým vyjadril nesúhlas s predbežným právnym posúdením veci súdom. Uviedol, že aktívnu legitímáciu žalobkyne v spore preukazujú v prílohe predložené písomné oznámenie o postúpení pohľadávky riadne doručené žalovanému a listy zo dňa 03.08.2016 a 07.09.2016. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.11.2019 sp.zn. 11Co 60/2019 a Krajského súdu v Košiciach zo dňa 08.12.2020 sp.zn. 10Co 105/2020 argumentoval, že trojročná premlčacia doba začala plynúť až uplynutím troch mesiacov od splatnosti splátky, pre ktorú bola zosplatená celá pohľadávka, t. j. 9/2016, a preto ku dňu podania žaloby neuplynula. Uviedol, že žalovaný počas konania dňa 29.07.2021 zaplatil splátku 47,60 eur a žalobu v tejto časti spolu s jej prísl. zobral späť. Naďalej trval na zaplatení 2.162,01 eur s prísl. tak, ako ho v podaní špecifikoval.

7. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku žalobca môže vziať žalobu späť.
8. Podľa § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.
9. Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.
10. Zástupca žalobkyne zobral žalobu opakovane sčasti, a to ohľadne sumy celkom 486,35 eur (438,75 eur + 47,60 eur) spolu s úrokmi s omeškania späť pred otvorením prvého pojednávania, resp. predbežného prejednanie sporu. Súd preto rešpektoval tento jeho dispozitívny úkon so žalobou a konanie sčasti, ohľadne ktorej bola žaloba vzatá späť, zastavil (Výrok I). Predmetom konania naďalej ostala suma 2.162,01 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne tak, ako to zástupca žalobkyne špecifikoval v podaní doručenom súdu dňa 19.05.2020.
11. Súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 27.08.2021 v neprítomnosti oboch sporových strán. Zástupca žalobkyne podaním doručeným súdu 19.08.2021 svoju neúčast' ospravedlnil pracovnou zaneprázdnenosťou a nenavyšovaním trov konania. Žalovaný, ktorému predvolanie bolo riadne doručené postupom podľa § 106 ods. 3 Civilného sporového poriadku, tzn. oznámením na úradnej tabuli a webovej stránke súdu, sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil. Na pojednávaní súd vec prejednal, vykonal dokazovanie a vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol (Výrok II.). K dôvodom zamietnutia žaloby súd udáva:
12. Žalovaný nepoprel a súd vykonaným dokazovaním nepovažoval za dôvodne spochybnené tvrdenie žalobkyne, že na základe žiadosti žalovaného zo dňa 28.03.2014 došlo dňa 03.04.2014 medzi žalovaným a Všeobecnou úverovou bankou a. s., Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, (ďalej VÚB a. s.) zastúpenou spoločnosťou Consumer Finance Holding a. s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 359203130 (ďalej Consumer Finance Holding a. s.) k uzavretiu zmluvy, na základe ktorej sa VÚB a. s. zaviazala poskytnúť žalovanému revolvingový úver formou kreditnej platobnej karty s úverovým rámcom 1.500 eur a štandardnou mesačnou splátkou 50 eur, pri úrokovej sadzbe „1,90% p.m./22.80% p.m.“ (ďalej zmluva o úvere). Tieto skutočnosti tvrdené žalobkyňou vyplývajú aj z listinných dôkazov predložených zástupcom žalobkyne v konaní označených ako „Žiadosť o aktiváciu Bankomatky Quatro“ zo dňa 28.03.2014 a „Výpis z Bankomatky Quatro“ za zúčtovacie obdobie od 16.04.2014 do 30.06.2019.
13. Žalovaný nepoprel a súd vychádzajúc z listinných dôkazov predložených žalobkyňou v konaní a všetkých okolností, ktoré vyšli vo veci najavo, nepovažoval za sporné ani skutkové tvrdenie žalobkyne, že na základe tejto zmluvy o úvere VÚB a. s. poskytla žalovanému formou kreditnej platobnej karty revolvingový úver s dohodnutým úverovým rámcom 1.500 eur, že žalovaný začal peňažné prostriedky z tohto kartového účtu čerpať počnúc dňom 14.04.2014 tak, ako to zástupca žalobkyne špecifikoval v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 15.05.2020. Tiež, že žalovaný dohodnuté mesačné štandardné splátky 50 eur riadne a včas neplatil. Podľa výpisu z platobnej karty a špecifikácie žalobkyne v podaní doručenom súdu dňa 15.05.2020 prvú štandardnú mesačnú splátku vo výške 50 eur žalovaný zaplatil dňa 18.09.2014 a poslednú v tejto štandardnej (minimálnej) výške 09.04.2016. Následne začal na kartový účet poukazovať úhrady až 07.08.2018 a od tejto doby do 30.06.2019 poukázal 6 x po 100 eur, 1 x 170 eur a 1 x 30 eur.
14. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.
15. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere v danej veci, tzn. 03.04.2014 (ďalej Občiansky zákonník) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

16. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Vychádzajúc z cit. ust. § 52 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom. Môže ňou byť ktorýkoľvek zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, iným právnym predpisom alebo aj zákonom neupravená, tzn. nepomenovaná zmluva, ak sú splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, tzn. ak stranami zmluvy sú dodávateľ a spotrebiteľ. Spotrebiteľskou zmluvou je teda vždy založený právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ. Zmluva o úvere, ktorú ako zmluvný typ upravuje cit. ust. § 497 Obchodného zákonníka, patrí medzi absolútne obchodné vzťahy, tzn. že v zásade by sa mala vždy spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 261 Obchodného zákonníka). Avšak v prípade, ak účastníkom takéhoto obchodného úverového vzťahu je spotrebiteľ, obchodný vzťah založený zmluvou o úvere nadobúda aj spotrebiteľský charakter. V takomto prípade vzťah má zmiešaný spotrebiteľsko-obchodný charakter, ktorý sa prejaví v tom, že sa naň budú aplikovať aj normy spotrebiteľského práva ako *lex specialis*.

19. Medzi stranami nebolo sporné a súd v konaní nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by dôvodne spochybňovali spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere v danej veci. Žalovaný je v zmluve označený ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Žalobkyňa v spore sama argumentuje právnou úpravou spotrebiteľského práva (zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a pod.). Súd preto mal za to, že žalovaný pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere nekonal v rámci svojej obchodnej a inej podnikateľskej činnosti. Je nesporné, že predmetom podnikateľskej činnosti VÚB a.s., ktorá úver žalovanému poskytla, bolo poskytovanie úverov. Preto VÚB a. s. ako právny predchodca žalobkyne v tomto konaní má postavenie dodávateľa (veriteľa) a žalovaný postavenie spotrebiteľa, ktorý ako slabšia strana spotrebiteľského zmluvného vzťahu má právo na právnu ochranu, ktorú spotrebiteľovi poskytujú predpisy újného a vnútroštátneho procesného a hmotného práva.

20. Záväzkovo-právny vzťah, z ktorého plnenie je predmetom tohto konania, vznikol teda na základe spotrebiteľskej zmluvy o úvere, a to spotrebiteľskej zmluvy o úvere uzavretej VÚB a. s., teda z tzv. spotrebiteľskej zmluvy o bankovom úvere. Žalobou sa však plnenia z tejto spotrebiteľskej zmluvy o bankovom úvere nedomáha VÚB a. s. ako pôvodný veriteľ, ale žalobkyňa ako iný subjekt, a to s tvrdením, že pohľadávku nadobudla od VÚB a. s. na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 30.11.2017 a jej príloh, vrátane žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 18.09.2019. Preto sa súd skôr, ako pristúpil k posúdeniu dôvodnosti samotného právneho základu a výšky uplatneného nároku, zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore. Vyriešenie otázky aktívnej (alebo pasívnej) vecnej legitímácie je povinnosťou súdu vždy bez ohľadu na námietky a postoj sporových strán, teda z úradnej povinnosti (*ex officio*). Na podporu tohto záveru súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co 83/2017 zo dňa 27.03.2018 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co 101/2017 zo dňa 09.05.2018, podľa ktorých: „Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitímáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd *ex officio* viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/201427)“.

21. Súd v danej veci zastáva názor, že žalobkyňa svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní nepreukázala. Preto tak, ako to súd zástupcovi žalobkyne aj v rámci predbežného právneho posúdenia sporu oznámil, žalobu v celom rozsahu pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobkyne zamietol. K vecnej aktívnej legitímácii žalobkyne v konaní súd udáva:

22. Podľa 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

23. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

24. Podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

25. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

26. Podľa § 92 ods. 8 veta prvá a druhá veta zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „Zákon o bankách“) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len postupník), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

27. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

28. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorá podlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska, a ktorej základné právne postavenie upravuje Zákon o bankách. Podľa § 2 Zákona o bankách banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, ktorá je úverovou inštitúciou podľa osobitného predpisu (nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú.v. EÚ L 176, 27.6.2013), a ktorá má bankové povolenie. Inú právnu formu banky tento zákon zakazuje. Banka môže bankové činnosti vykonávať iba na základe bankového povolenia podľa osobitného predpisu /Čl. 4 ods. 1 bod 42 nariadenia (EÚ) č. 575/2013/ a v rozsahu a za podmienok uložených týmto povolením alebo ustanovených zákonom a osobitnými predpismi (napr. § 12 až 34 zákona č. 747/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

29. V uvedenom kontexte je potrebné posudzovať aj činnosť banky spočívajúcu v postupovaní bankových pohľadávok. Všeobecnú právnu úpravu postúpenia pohľadávky, ktorá sa vzťahuje aj na banky, obsahuje Občiansky zákonník v cit. ust. § 524 a nasl. Tieto všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka pre postúpenie pohľadávky vyžadujú vždy písomnú formu. Súčasne stanovujú, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Ust. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka pripúšťa, aby osobitné predpisy upravili osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné. Takýmto osobitným predpisom je o. i. aj Zákon o bankách, ktorý v cit. ust. § 92 ods. 8 upravuje osobitné podmienky, za ktorých možno postúpiť bankovú pohľadávku buď inej banke alebo inému subjektu, ktorý nie je bankou. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom je vylúčené (zakázané). Preto postúpenie pohľadávky, ktoré je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, je v rozpore so zákonom, a podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Na absolútnu neplatnosť zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka je súd povinný prihliadať aj bez námietky ktorejkoľvek sporovej strany z úradnej povinnosti (ex offa).

30. Na podporu tohto svojho právneho záveru vzhľadom na súdu známu právnu argumentáciu žalobcov v obdobných sporoch spočívajúcu v tom, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s podmienkami pre postúpenie pohľadávky bankou na iný subjekt, ale týka len problematiky bankového tajomstva, súd poukazuje napr. na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.04.2018 sp. zn. 1Cdo 147/2017 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR pod č. 60/2018, podľa ktorého: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením

pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon... v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade zákona o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka...následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.“

31. Súd ďalej poukazuje tiež napr. na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.03.2018 sp.zn. 7Cdo 26/2017, podľa ktorého: „...podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu v prejednávanej veci než tú, že podmienky § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka svoju pohľadávku postúpiť inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).“ Ďalej tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co 44/2016 zo dňa 18.01.2017, v ktorom tento súd druhej inštancie konštatuje v tejto otázke už vcelku ustálenú jednotnú rozhodovaciu súdnu prax. Tiež na rozsudky tohto krajského súdu sp. zn.17Co 139/2017, sp. zn. 2Co 28/2016, sp. zn. 8Co 75/2016, sp. zn. 7Co 75/2016, 16Co 1/2016 a ďalšie.

32. Cit. ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách definuje niekoľko podmienok pre postúpenie pohľadávky bankou, ktoré musia byť všetky kumulatívne splnené. Základnou podmienkou je to, aby postupovaná banková pohľadávka alebo jej časť bola v čase postúpenia splatná. Ďalšou je nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením či i len časti splatného peňažného záväzku voči banke, a to napriek riadnej písomnej výzve banky, aby pohľadávku splnil. Druhá veta § 92 ods. 8 Zákona o bankách upravuje situáciu, kedy banka aj napriek splneniu uvedených podmienok postúpiť pohľadávku nebude môcť, a to vtedy, keď klient v čase medzi splnením uvedených podmienok a uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky svoj splatný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní. To však neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke bude trvať kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Tzn. znamená, že právo postúpiť pohľadávku v prípade omeškania presahujúceho jeden rok aj pri splnení omeškaného peňažného záväzku v plnom rozsahu veriteľovi ostáva.

33. Podľa zmluvy o úvere v danej veci uzavretej dňa 03.04.2014 žalovaný mal revolvingový úver splácať v pravidelných štandardných (minimálnych) mesačných splátkach po 50 eur. Žalobkyňa s poukazom na rámcovú písomnú zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 (vedenú v denníku tunajšieho súdu pod sp. zn. 1OpP 2/2018), vrátane jej prílohy „Žiadosť o postúpenie a prevod“ zo dňa 18.09.2019, tvrdila, že VÚB a. s. postúpila na ňu celú predčasne listom zo dňa 07.09.2016 zosplatnenú pohľadávku zo zmluvy o úvere spolu s jej prísl. Postúpenie celej pohľadávky s prísl. VÚB a. s. na žalobkyňu tak mohlo byť platné, len ak celá pohľadávka zo zmluvy o úvere bola v čase postúpenia splatná, čo žalobkyňa v konaní nepreukázala.

34. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

35. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

36. Citované ustanovenie Občianskeho zákonníka na jednej strane sleduje, aby dodávateľ pri neplnení povinnosti spotrebiteľom dosiahol splatnosť celej pohľadávky. Zároveň však sleduje aj zamedzenie tejto možnosti v prípade, ak nesplnenie povinnosti zo strany spotrebiteľa bude iba krátkodobé, nepresahujúce dobu 3 mesiacov odo dňa omeškania so zaplatením splátky. Preto podmienkou účinnosti výzvy veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky naraz (za predpokladu, že takéto právo bolo dohodnuté), tzn.

predčasného zosplatenia celej pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy je, aby dodávateľ v zákonom stanovenej lehote nie kratšej 15 dní upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Zákon pritom nestanovuje, kedy dodávateľ toto právo musí uplatniť najneskôr. Avšak bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné.

37. V prejednávanej veci žalobkyňa predložila súdu listinu „Predžalobná upomienka“ datovanú dňom 03.08.2016 spolu s poštovou doručenkou. Obsahom tejto listiny je upozornenie spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. adresované žalovanému, že ku dňu vyhotovenia listiny VÚB.a.s. eviduje na platobnej karte „nedoplatok na splátkach vo výške 150 eur“ a výzva na jeho bezodkladné uhradenie. Súčasne tiež upozornenie žalovaného, že ak nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 6/2016 najneskôr do 10.08.2016, je oprávnená úver zosplatiť. Podľa poštovej doručky žalovaný zásielku v úložnej lehote 4 dní neprevzal a dňa 13.08.2016 bola poštou vrátená späť odosielateľovi. Žalobkyňa ďalej súdu predložila listinu označenú ako „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ datovanú dňom 07.09.2016, ktorou spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. žalovanému oznámila, že „nakoľko ste dlžné splátky v lehote stanovenej v Predžalobnej upomienke riadne a včas neuhradili, týmto Vám oznamujeme, že Váš dlh z kreditnej karty...sa stal splatným v celom rozsahu naraz...“. Podľa poštovej doručky list žalovaný opäť v úložnej lehote, v tomto prípade už 10 dní, neprevzal a list bol odosielateľovi vrátený dňa 23.09.2016.

38. Podľa histórie na kartovom účte a špecifikácie plnení žalovaného v prospech kartového účtu žalobkyňou v podaní doručenom súdu dňa 15.05.2020 žalovaný začal štandardné (minimálne) mesačné splátky platiť počnúc mesiacom september 2014. Splátky platil do apríla 2016, pričom za dobu od septembra 2014 do apríla 2016 vrátane, tzn. za celkom za 20 mesiacov, zaplatil celkom 1.100 eur. V mesiaci apríl 2015 splátku síce nezaplatil, avšak v mesiaci máj 2015 zaplatil 150 eur. Žalovaný teda zaplacením sumy celkom 1.100 eur zaplatil štandardné (minimálne) splátky za celkom 22 mesiacov (50 eur x 22 mesiacov = 1.100 eur), teda aj za mesiace máj 2016 a jún 2016. V čase upozornenia listom zo dňa 03.08.2016 žalovaný preto neporušil povinnosť zaplatiť minimálnu splátku splatnú v júni 2016 tak, ako je to uvedené v liste (6/2016). Podľa výsledkov vykonaného dokazovania žalovaný v čase upozornenia listom zo dňa 03.08.2016 bol v omeškaní len so štandardnou minimálnou splátkou splatnou v júli 2016 (7/2016). Podľa zmluvy o úvere splatnosť splátok bola dojednaná vždy na 15. deň v mesiaci. Pokiaľ žalovaný v čase upozornenia listom zo dňa 03.08.2016 nebol v omeškaní so splátkou, pre ktorú veriteľ plánoval zosplatiť celú úverovú pohľadávku, na čo spotrebiteľa aj upozornil, nemohlo dôjsť k účinnému zosplateniu celej pohľadávky naraz listom zo dňa 07.09.2016, nakoľko v čase zosplatenia žalovaný nie len že nebol vôbec v omeškaní so splátkou uvedenou v tomto liste zo dňa 03.08.2016 (06/2016), ale nebol v omeškaní so žiadnou splátkou viac ako 3 mesiace, nakoľko prvou nezaplacenou splátkou bola splátka splatná v mesiaci 07/2016. Preto súd listom spoločnosti Consumer Finance Holding a. s. zo dňa 03.08.2016 a 07.09.2016 nemohol priznať právne účinky predpokladané ust. § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého veriteľ môže uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky.

39. Navyše, podľa výpisu z Registra obyvateľov SR žalovaný je od 04.05.2009 doposiaľ prihlásený k trvalému pobytu na adrese Mesto S. a žalobkyňa neuniesla v konaní dôkazné bremeno vo vzťahu k skutočnosti, že listy zo dňa 03.08.2016 a 07.09.2016 doručované žalovanému na adresu H. sa dostali vôbec do dispozičnej sféry žalovaného tak, ako to predpokladá § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa si nesplnila v tomto smere svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť tak, aby súd tento záver mohol bez dôvodných pochybností prijať. Žalovaný síce uviedol v žiadosti o aktiváciu karty korešpondenčnú adresu H. W. a ako adresu trvalého bydliska J. Ako však vyplýva z Registra obyvateľov SR, tieto adresy nezodpovedali adrese jeho trvalého pobytu, žalovaný je od roku 2009 doposiaľ prihlásený k trvalému pobytu na adrese Mesto S. a lustráciami v súdnych spisoch súd zistil, žalovaný v rokoch 2015 - 2017 na adrese, ktorú uviedol v žiadosti o platobnú kartu J., a ani na adrese H.B. nebol známy. Podľa relácie poštovej doručky žalovaný ani v priebehu tohto konania nebol na uvedených adresách známy.

40. Vo vzťahu k súdu známej argumentácii v obdobných sporoch, že žalovaný skutočnosti tvrdené žalobcom nepoprel, nakoľko bol v s konaní pasívny, súd udáva, že podľa § 150 ods. 1 a § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ktoré sa podľa § 300 Civilného sporového poriadku používajú aj v konaniach v spotrebiteľských sporoch, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať

podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, pričom skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Podľa § 186 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Nepopreté skutkové tvrdenia strán sa teda považujú za nesporné, a ako také za „zhodné tvrdenia“, v zmysle § 186 ods. 2 Civilného sporového poriadku, z ktorých je súd pri svojom rozhodovaní povinný vychádzať, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Pojem „dôvodná pochybnosť o pravdivosti“ znamená, že musí ísť o pochybnosť kvalifikovanú. Nestačí obyčajná pochybnosť, ale pochybnosť „dôvodná“. Dôvodne možno pochybovať o pravdivosti zhodného tvrdenia strán vtedy, ak sú v zjavnom rozpore s obsahom dôkazu alebo ak zjavne odporujú všeobecne známym skutočnostiam (vrátane všeobecných skúseností) alebo skutočnostiam známym súdu z úradnej činnosti.

41. Súd poukazuje tiež na závery prijaté Ústavným súdom Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 11.06.2019 sp. zn. I. ÚS 246/2019, podľa ktorých, „... Z relevantnej citovanej časti citovaného napadnutého rozsudku krajského súdu vyplynulo, že sťažovateľkou uplatnený nárok na náhradu škody...nebol riadne tvrdený ani preukázaný. Za tejto procesnej situácie je preto správny záver krajského súdu o tom, že pasivita protistrany (v tomto prípade žalovanej) nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu „priznať akýkoľvek uplatnený nárok“...35. Vzhľadom na už uvádzané a berúc do úvahy podstatnú skutočnosť zanedbania procesnej povinnosti sťažovateľky tvrdiť, je už na prvý pohľad zjavné, že aplikácia § 151 ods. 1 a 2 CSP bola v okolnostiach danej veci neopodstatnená. Prejavuje sa tu už zmienená korelácia bremena tvrdenia a bremena popretia tvrdenia protistranou. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistranou poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená)...“.

42. Za danej procesnej situácie v konaní súd uplatnenie práva banky podľa § 565 Občianskeho zákonníka listom zo dňa 07.09.2016 nepovažoval za právne účinné a celú bankovú pohľadávku zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere v danej veci za splatnú. Keďže banková pohľadávka v čase uzavretia zmluvy o jej postúpení nebola splatná, nemohlo dôjsť k jej platnému postúpeniu VÚB a. s. na žalobkyňu, a súd nemohol prijať záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne v konaní. Za danej procesnej situácie súd tiež nepovažoval za preukázané ani splnenie ďalšej podmienky pre platné postúpenie pohľadávky bankou uvedenej v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a to že žalovaný bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením splatného peňažného záväzku voči banke aj napriek písomnej výzve banky. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by žalovaného bola riadne písomne vyzvala na zaplatenie splatnej pohľadávky, a teda že by žalovaný bol v omeškaní nepretržite 90 dní aj napriek tejto písomnej výzve.

43. V predmetnom spore žalobkyňa neuniesla svoju povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkazu, a nepreukázala, že banka pred postúpením pohľadávky na ňu splnila osobitné zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky vyžadované Zákonom o bankách. Banka pred postúpením pohľadávky mala povinnosť správať sa zákonom prikázaným spôsobom. Pokiaľ toto jej správanie nebolo v konaní preukázané, súdu neostávalo nič iné, iba postúpenie považovať za odporujúce zákonu. Bez splnenia zákonných podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky banka nemohla pristúpiť k postúpeniu pohľadávky (je to zákonom zakázané), a takéto postúpenie je pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Na absolútnu neplatnosť postúpenia súd prihliadol aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Takýmto postúpením žalobkyňa nemohla nadobudnúť bankovú pohľadávku, ktorá je predmetom sporu, a bez postúpenia pohľadávky nie je daná ani vecná aktívna legitímácia žalobkyne uplatňovať pohľadávku v predmetnom konaní.

44. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania.

45. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

46. Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

47. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

48. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

28. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 v spojení s § 256 Civilného sporového poriadku. Žalobkyňa žalobu ohľadne istiny vo výške 486,35 eur s prísl. (ohľadne poplatkov a zmluvných úrokov), zobrala späť bez akéhokoľvek odôvodnenia, okrem nepatrnej sumy 47,60 eur, ktorú žalovaný po podaní žaloby dňa 29.07.2021 zaplatil. Preto súd zastáva názor, že žalobkyňa procesne zavinila, že konanie časti o zaplatenie 486,35 eur s prísl. bolo zastavené a žalovanému tak prislúcha nárok na náhradu trov tohto konania. Žalobu vo zvyšnej časti súd zamietol. Žalovanému tak prislúcha právo voči žalobkyni na náhradu trov celého tohto konania v plnom rozsahu. Keďže žalovanému žiadne trovy zo spisu nevyplývajú, súd žalovanému žiadnu náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti výrokom I. - III. toho rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).